

EL MEU AMIC IMAGINARI

Podeu imaginar un món d'habitants infinits? Un món on molts dels seus habitants tenen noms tan llargs que podries trigar dies en dir-los. Un món integrat per una petita elit de fama i perfecció i un altre grup on els seus integrants son gairebé innecessaris. És el món on visc: racional, abstracte, intangible. Parlo del món dels números, i suposo que no ho havíeu encertat.

Em presento, formo part dels nombres enters positius. Això està molt bé, no podria suportar ser un nombre negatiu, amb el seu "menys" tan incòmode, o "portar cua", com li diem a la part de la dreta de la coma. Estic format per tres-centes dues xifres, però no us las diré per no avorrir-vos. També soc imparell i múltiple de cinc. Però, malgrat les meves bones qualitats (positiu, enter i formar part de la prestigiosa taula del cinc), soc un número oblidat i desconegut. Poden passar mesos sense que aparegui enlloc. Un cop van passar 2 anys sense que cap ordinador se'n recordés de mi. I dic "ordinador" perquè cap ésser viu m'havia nomenat abans de l'arribada d'aquestes increïbles màquines de calcular.

La meva vida era bastant avorrida, trista i gris i només em quedava somiar amb un èxit inesperat, com el que va tenir el 3,14... Imagineu, d'un dia per l'altre, un número tan ridícul i lleig com aquest (un decimal periòdic!), va agafar fama mundial. I li van posar un nom propi. Un nom propi! De no ser ningú al món dels números, de cop i volta es va convertir en un imprescindible de la geometria: el senyor π .

Llavors va succeir un fet que va alterar per sempre el nostre món. Tot va començar un matí que vaig anar a jugar a les funcions del parc de l'àlgebra. M'agrada molt escalar les seves funcions lineals i llençar-me per les seves paràboles com si fossin tobogans. Allà vaig conèixer a l' $\sqrt{-1}$. De seguida ens vam fer amics. A tots dos ens agradava jugar al parc, provar sort al casino de les probabilitats i patinar al pavelló de la geometria.

Quan es va celebrar la reunió anual dels membres de la taula del 5, ja vaig explicar que m'havia fet molt amic de l' $\sqrt{-1}$. La reacció dels meus companys va

ser inesperada. Em miraven espantats i enfadats alhora, em renyaven, em tractaven d'ignorant i, fins i tot, el perfecte Deu es va desmaiar de l'ensurt.

Jo no entenia res, només els volia explicar que l' $\sqrt{-1}$ era molt bon noi, molt divertit i que ens agradava estar junts. Quin mal podia haver?

- Què no ho entens? Ell no es dels nostres – em va dir el Sis-cents seixanta.
- Ja ho sé que no és múltiple de 5, però quin problema hi ha? Tinc molts amics que son imparells – vaig contestar.
- Vull dir que no és un número. L' $\sqrt{-1}$ no és del nostre món i no et pots relacionar amb ell – em va informar.
- Com que no és un número? Clar que ho és – deia jo.
- A veure , i quina és l'arrel quadrada de menys u?

Em vaig quedar en blanc. No tenia resposta. Potser els meus coneixements d'aritmètica no eren tan bons. De fons, tots parlaven alhora. “I com ha arribat aquí?” “Qui l'ha deixat entrar?” ” Jo no el vull entre nosaltres”.

Llavors, tot solemne, va parlar el número Cent i tots van callar per escoltar-lo.

- Fa temps que un conjunt d'idees abstractes volen formar part del nostre món. Els humans s'han rigut d'ells. El gran Descartes li ha posat el nom d'Imaginaris, ja que no existeixen. No sé com el teu amic ha pogut arribar al nostre món, però ell i els seus familiars imaginaris no tenen l'entrada permesa – el Cent es va dirigir a mi – I tu seràs el responsable de fer-lo marxar.

No vaig gosar a enfrontar-me al Cent. Vaig assentir i vaig marxar corrent d'aquella reunió en la que els meus amics de tota la vida s'havien convertit en éssers dolents e intolerants.

No volia renunciar a la meva amistat amb l' $\sqrt{-1}$. A mi no m'importava que fos diferent. Per a mi, ell era molt important i tenia tot el dret a gaudir dels privilegis que teníem els números.

Al dia següent vaig trobar-me amb el meu amic i li vaig explicat tot el que m'havia passat. Vam plorar molt i vam sentir molta ràbia davant d'aquesta injustícia.

- He de marxar. Aquí no soc ben rebut.
- No és just. Intentaré convèncer als altres números per què t'acceptin a tu i als teus familiars en el nostre món. Ja veuràs com tot sortirà bé i podrem tornar a jugar junts.

Després d'aquell dia em vaig dedicar a visitar altres números i a explicar aquesta situació tan injusta. Alguns entenien la situació i estaven disposats a acceptar als imaginaris. Per exemple, els exponencials, com 10^{28} , i els que s'expressaven en forma de fracció, com $\frac{1}{3}$, feia poc que havien lluitat per que s'acceptés la nova versió del seu nom, molt més elegant que l'original.

Els números irracionals van ser els següents en recolzar-me. Ells també van haver de patir la discriminació i sabien el que els imaginaris estarien sentint.

I, poc a poc, amb el temps, molts números van començar a estar a favor de la idea d'acceptar als imaginaris en el gran conjunt del números. Aquest fet va tenir tanta repercussió, que els grans números, l'elit del meu món, va convocar una reunió d'urgència per tractar el tema. No cal dir que aquests números tan importants eren molt tradicionals i estaven absolutament en contra de qualsevol canvi de l'estatus quo.

Sorprenentment, vaig ser convidat a aquesta reunió. Els dies previs els vaig dedicar a informar-me i a preparar un discurs que els fes canviar d'opinió.

El gran dia va arribar i jo estava molt nerviós. A part del Deu, no havia estat tingut mai l'ocasió d'estar a prop del nombres més famosos i necessitats pels éssers vius. Allà estaven els primers nombres enters positius i negatius i també alguns irracionals molt necessaris, com Pi o el Nombre d'or.

Primer van exposar ells per ordre les seves teories, on s'oposaven a l'entrada dels imaginaris al nostre món. Finalment va ser el meu torn. Els vaig parlar de com les matemàtiques moltes vegades es basaven en idees abstractes, de com l'Infinit apareixia als càlculs, de com el Zero va trigar molt de temps en ser utilitzat pels humans. També els vaig explicar que el matemàtic Euler es prenia molt seriosament els nombres imaginaris i, fins i tot, havia donat el nom de "i" a la unitat imaginària.

El nombre “e”, un nombre irracional descobert per Euler, va ser el primer de la reunió en canviar d’idea i va començar un debat d’un nivell matemàtic que a mi se m’escapava. El resultat va ser que els nombres imaginaris van començar a formar part del món dels números i el meu amic i tots els seus familiar van ser acceptats entre nosaltres.

El retrobament amb el meu amic va ser molt emotiu. Mai més ens vam separar.

Amb el temps, els nombres imaginaris van ser de gran importància en el món de les telecomunicacions. Sense ells, els humans no haurien pogut desenvolupar les telecomunicacions i no tindrien radio, televisió o internet.

I el meu amic $\sqrt{-1}$ es va convertir en un dels números més importants, tot i ser gairebé un desconegut per la majoria de les persones.

FI